

JAZZFLITS

DE JAZZNIEUWSBRIEF

25 februari 2007
5de jaargang, nummer 4

CONCERTVERSLAG SCHITTERENDE MUZIEK IN 'NOPERA'

Nu al een van de hoogtepunten van 2007: Nopera van pianist Michiel Braam. Nopera is een opera gezongen in de niet bestaande taal Nogniets, op schitterende muziek die het hele scala van klassiek, impro en jazz omvat. Op de foto mezzosopraan Lucia Meeuwssen (links), zangeres Vera Westera en componist/pianist Michiel Braam tijdens de uitvoering op 11 februari in LUX te Nijmegen. Baritonzanger Sean Bergin en het Zapp String Quartet hadden een cruciale rol in deze productie die 26 april nog te zien is in Groningen. (Foto en tekst: Tom Beetz)

NIEUWSSELECTIE WYNTON MARSALIS KOMENDE ZOMER OP BLUE NOTE FESTIVAL GENT

Wynton Marsalis zal met The Jazz at Lincoln Center Orchestra zijn opwachting maken tijdens het Blue Note Festival te Gent. Onder meer om de populaire Gentse Feesten enigszins te ontwijken wordt het festival voortaan een week eerder gehouden. Dit jaar van vrijdag 6 juli tot en met maandag 16 juli.

Van eigen Belgische bodem komt pianist Jef Neve naar Gent met een speciaal project, inclusief de Italiaanse trompettist Flavio Boltrio. In de categorie 'All That Jazz?' komt 12 juli de formatie van Medeski, Scofield, Martin & Wood.

[..vervolg op pagina 3](#)

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 8
- Les Musiciens de Jazz et leurs trois vœux (Jan. J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 9
- Mark O'Leary, Jazz Pistols, Benny Goodman 7-tet, Ineke Vandoorn/Jeroen van Vliet, John Wolf Brennan, Marc Feldman, Eric Vloeimans, Torden Kvartetten, Metamorphosis, Mingus Big Band, Zoot Sims, Louis Salinas, Drum 'n 'Brass en Tango Orkestret e.a.	
Concertverslag	pg 13
- Javier Giroto/Luciano Biondini Duo, Joe Lovano Quartet	
En verder	
- Jazz en Radio (Lex Lammen)	pg 6
- Jazzradio Top 10	pg 6
- Lüdeke Straightahead	pg 7

POSTUUM GRAMMY AWARD VOOR MICHAEL BRECKER

Saxofonist Michael Brecker heeft postuum een Grammy Award gekregen voor zijn solo op de track 'Some Skunk Funk' van de gelijknamige cd. Hij maakte die cd met zijn broer, trompettist Randy Brecker en de WDR Big Band Köln onder leiding van Vince Mendoza. De plaat kreeg ook een Grammy in de categorie 'Best Large Jazz Ensemble Album'. De Grammy Awards werden zondag 11 februari te Los Angeles uitgereikt.

Een speciale Grammy Award ging naar Dan Morgenstern, jazzjournalist en directeur van het Rutgers Institute of Jazz Studies. Hij werd bekroond voor zijn hoestekst bij het album 'If You Got to Ask, You Ain't Got It!' van Fats Waller.

De overige winnaars in de categorie jazz waren:

Best Contemporary Jazz Album

The Hidden Land, Béla Fleck & The Flecktones [Columbia]

Best Jazz Vocal Album

Turned To Blue, Nancy Wilson [MCG Jazz]

Best Jazz Instrumental Album, Individual or Group

The Ultimate Adventure, Chick Corea [Stretch Records].

PIANIST JEF NEVE KRIJGT ZAMU AWARD IN CATEGORIE JAZZ

Pianist Jef Neve heeft 13 februari te Brussel de Zamu Award 2006 in de categorie jazz gekregen. Hij wordt daarmee beschouwd als de 'meest verdienstelijke' Vlaamse jazzmusicus van het afgelopen jaar. De andere genomineerden waren het Brussels Jazz Orchestra, saxofonist Ben Sluijs en Flat Earth Society.

Jef Neve werd in 2004 als eens genomineerd in de categorie 'beste muzikant', maar won toen niet. In 2006 timmerde hij aan de weg met zijn derde album 'Nobody is Illegal', dat verscheen bij Universal Records. In zijn Jef Neve trio speelt de pianist samen met drummer Teun Verbruggen en bassist Piet Verbiest. De Zamu Music Awards werden dit jaar voor de dertiende keer uitgereikt, voor het eerst ook in een aparte categorie jazz. De organisatie van het evenement is in handen van het Muziekcentrum Vlaanderen.

JAZZFLITS nummer 5 staat 11 maart op www.jazzflits.nl

PLATEN

NEW GENERATION BIG BAND PRESENTEERT PLATENDEBUUT IN DE MELKWEG

Met een optreden van de New Generation Big Band met Pete Philly & Perquisite en Benjamin Herman, wordt 13 maart in de Amsterdamse Melkweg de eerste cd van de bigband gepresenteerd. Pete Philly en Benjamin Herman zijn ook op de cd van de partij.

De cd, getiteld 'Had je Wat?!', is het resultaat van twee jaar 'hard werken'. Er staat louter origineel materiaal op, voor een deel van de hand van artistiek leider/arrangeur Robert Scherpenisse. Hij probeert de band een eigen geluid te geven: "Groove staat voor mij op de eerste plaats. Daarnaast probeer ik mijn liefde voor harmonie altijd ergens de ruimte te geven, drie akkoorden in een track zijn voor mij niet voldoende. De zoektocht naar de eigen stijl die ik met de New Generation Big Band maak, is er één die hopelijk nog jaren blijft voortduren."

De New Generation Big Band bestaat sinds twee jaar en telt negentien jonge jazzmuzikanten die veelal onlangs zijn afgestudeerd aan de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten. De band is een initiatief van Remco Keijzer en wil musiceren zonder muzikale concessies te hoeven doen. Vernieuwing staat hoog in het vaandel; daarmee richt de formatie zich op een jong publiek.

(www.newgenerationbigband.com)

CD PROMOOT YOUNG VIPs TOURNEE

Met steun van het VSB Fonds is voor de Young VIPs Tournee een speciale promotie-cd gemaakt. Op de cd staan onder meer nummers van de Young VIPs 2007: het Franz von Chossy Trio en het Harmen Fraanje Kwartet. Zij geven samen in februari en maart dertien concerten.

De cd bevat ook muziek van eerdere Young VIPs en wil zo een beeld geven van de kwaliteit en diversiteit van jong jazztalent in Nederland en de Young VIPs Tournee. Aan deze jaarlijkse tournee neemt allereerst de winnaar van de Dutch Jazz Competition mee. De andere deelnemer wordt gekozen door de programmeurs van de deelnemende podia. De promotie-cd wordt onder meer via die podia verspreid.

(www.youngvips.nl).

Heeft u jazznieuws? **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

NIEUWSFLITSEN

Bud Shank – Jazz Media, een platen- en filmmaatschappij uit Denver, gaat een documentaire over saxofonist/fluitist Bud Shank maken. In de film 'Against the Tide' staan zijn leven en loopbaan centraal. Shank verwierf in de jaren vijftig bekendheid als representant van de zogenoemde 'west-coast'-jazz. In de jaren zestig en zeventig deed hij veel studiowerk. Als lid van de LA Four, met ook Ray Brown, Jeff Hamilton en Laurindo Almeida, timmerde hij daarna aan de weg. Shank woont in Arizona en toert nog steeds over de hele wereld.

Van Ruller en Van den Brink – Gitarist Jesse van Ruller en pianist Bert van den Brink hebben van 7 tot 15 februari hun nieuwe album 'In Pursuit' gepromoot met een tournee door Japan en Zuid-Korea. Het album is daar sinds de herfst uit op 55 Records.

North Sea Jazz Cruise – Pianist Herbie Hancock is als 'special guest' toegevoegd aan de line-up van de eerste editie van de North Sea Jazz Cruise. Tijdens deze luxe bootreis treden dagelijks jazzartiesten op, zoals Marcus Miller, David Sanborn, het McCoy Tyner Trio, Medeski, Scofield, Martin & Wood, het Roy Hargrove Quintet, het Roberta Gambarini Quartet en het Dee Dee Bridgewater Trio. De North Sea Jazz Cruise vertrekt 5 juli uit Kopenhagen om 15 juli in Rotterdam aan te komen voor een driedaags bezoek aan het North Sea Jazz Festival.

The Hague Jazz – Op het festival The Hague Jazz zullen in het weekend van 18 en 19 mei Tania Maria, Ladysmith Black Mambazo, DJ Maestro, Joy Denalane, Jan Akkerman, Rita Reys en Room Eleven optreden. Eerder werd al bekendgemaakt dat ook Spyro Gyra, Slide Hampton en Take 6 op het programma staan. The Hague Jazz vindt plaats in het World Forum te Den Haag.

ECM – Volgende maand verschijnt een boek over de geschiedenis van het ECM-label. 'Horizons Touched: The Music of ECM' is samengesteld door Steve Lake en Paul Griffiths. Het bevat uitgebreide interviews met ECM-oprichter en -eigenaar Manfred Eicher en twintig essays over verschillende aspecten van het label. Onder anderen Jan Garbarek, Enrico Rava, Gianluigi Trovesi, Louis Sclavis, The Hilliard Ensemble, Manu Katché en Eberhard Weber komen in het boek aan het woord. 'Horizons Touched: The Music of ECM' verschijnt bij uitgeverij Granta Books.

Legends of Jazz – Het Amerikaanse televisieprogramma 'Legends of Jazz with Ramsey Lewis' wordt dit jaar vervolgd. De uitzendingen, waarin pianist Ramsey Lewis een of meerdere jazzmusici ontvangt, worden bovendien verlengd van een half uur naar een vol uur. De serie wordt uitgezonden door de Amerikaanse publieke zender PBS.

PODIA

UTRECHTSE 'JAZZ ENZ' STAALKAART VAN REGIONALE DIVERSITEIT JAZZ

Dit jaar staat tijdens JAZZ ENZ, de Utrechtse Culturele Zondag op 8 april, de regionale diversiteit in de jazz centraal. Zo zijn er concerten met 'samba' uit Brazilië, opzweepende ritmes uit Curaçao, 'turntable' en 'cool' jazz uit België, vocale stemkunst uit Friesland, Duitse impro, een 'Americana' sessie en een Frans programma met accordeonist Richard Galliano.

Tijdens JAZZ ENZ treden onder anderen Randal Corsen, Ronald Sniijders, Greetje Bijma, Bert Joris, Ivan Paduart, Fay Claassen, Toon Roos, Paul Berner en Dirindi op. In Filmtheater 't Hoogt worden de hele dag jazzfilms vertoond en in het theatercafé zijn er highlights in een Jazz on Screen-programma met VJ Menno Werkman. De drie winnaars van het Nederlands Jazz Vocalisten concours, Esra Dalfindan, Ruben Hein en Roderik Povel, zullen 's middags optreden in De Winkel van Sinkel. Vredenburg heeft een compleet dag-programma, waarin ook aan de kinderen is gedacht met een middagworkshop 'Jazz & Suriname' onder leiding van fluitist Ronald Sniijders. De artistieke leiding en productie van het evenement is in handen van Cyriel Pluimakers. Op een enkel optreden na is het festival gratis toegankelijk. (www.culturelezondagen.nl)

BREDA JAZZ FESTIVAL VOLTREKT ZICH VOORTAAN ROND GROTE MARKT

Alle podia van het Breda Jazz Festival concentreren zich voortaan rond de Grote Markt, zo meldt BN/De Stem van 5 februari. De podia bij hotel-restaurant Van Ham en het Van Coothplein verdwijnen. Op het Van Coothplein komt een alternatief festival.

De concentratie van podia betekent dat een nieuw drijvend podium verrijst in de nieuwe haven van Breda en een extra podium wordt gebouwd op de Grote Markt. De uitbater van de horecagelegenheid bij het Van Coothplein is niet blij met het verdwijnen van het podium en zal tijdens het komende 37ste Breda Jazz Festival - dit jaar van 17 tot en met 20 mei - in zijn zaak een alternatief onder de titel 'Jazz in Breda' aanbieden. Daar zullen voornamelijk jazzartiesten uit de regio Breda te horen zijn. (www.bredajazzfestival.nl)

VERVOLG PAGINA 1

BLUE NOTE FESTIVAL GENT

Diezelfde dag staat ook Othin Spake in een uitgebreide versie op het podium: het uitdagende trio van Teun Verbruggen, Mauro Pawlowski en Jozef Dumoulin wordt versterkt door Zorn-bassist Trevor Dunn en harpiste Shelley Burgon. Voor de laatste dag, 16 juli, heeft festivaldirecteur Bertrand Flamang een thematisch programma in petto. Als voorheen bevindt de festivallocatie zich in de middeleeuwse kloostertuin van De Bijloke. Meer programmegegevens worden op een later tijdstip bekendgemaakt. De kaartverkoop start 1 maart. (www.bluenoterecordsfestival.com)

NIEUWSFLITSEN

Michel Bisceglia - In maart zet JazzLab Series pianist/componist/arrangeur Michel Bisceglia in de schijnwerpers. Hij gaat op pad met de Duitse bassist Werner Lauscher en de eveneens Duitse drummer Marc Lehan. De nieuwe cd van dit trio, 'Inner You', wordt tijdens deze tournee gepresenteerd. (www.jazzlabseries.be)

The Music Village - De Brusselse club The Music Village en bioscoop Pathé Palace houden 25 maart een 'Dag van de Europese jazz'. Op het programma staan optredens van het Jacky Terrasson Trio, Aka Moon, het Magnus Lindgren Quartet, het Gabor Bolla Quartet, het Grzegorz Karnas Quintet en de Ernie Hammes Group. Het evenement staat in het teken van het vijftigjarig bestaan van de Europese Unie. Alle optredens zijn gratis toegankelijk. (www.themusicvillage.com)

Jazz Appreciation Month - Indiana heeft zich geschaard in de rij Amerikaanse staten waar april tot 'Jazz Appreciation Month' wordt uitgeroepen. Tien staten ondersteunen nu het initiatief van het National Museum of American History. De jazzmaand is bedoeld om Amerikanen te wijzen op 'this original American art form' en bestaat sinds 2002.

The Duke Box - Bij Storyville is een box met acht cd's van het orkest van Duke Ellington verschenen. De cd's bevatten meer dan acht uur muziek uit de jaren veertig. Lid van het orkest waren toen onder anderen Johnny Hodges, Ben Webster, Lawrence Brown, Harry Carney, Rex Stewart en Barney Bigard. Behalve de bekende nummers zijn ook zeldzame stukken opgenomen. Het orkest is live te horen tijdens onder meer radio- en cluboptredens. Bij de box is een boekje van veertig pagina's gevoegd met tekst van Dan Morgenstern en foto's van Herman Leonard en William Gottlieb. (www.storyville-records.com)

CORRECTIE

NEDERLANDS JAZZ VOCALISTEN CONOURS

Op de voorpagina van het laatste nummer van JazzFlits attendeerden we u op de mogelijkheid om een cd met de finalisten van het laatste Nederlands Jazz Vocalisten Concours te kopen. We vermeldden daarbij abusievelijk een verkeerd besteladres. Het juiste adres is m.geurtsen@odeondespiegel.nl.

PRIJZEN

FINALE ZESDE DELOITTE JAZZ AWARD OP 13 JUNI IN AMSTERDAM

De finale van de Deloitte Jazz Award (DJA) is dit jaar op woensdag 13 juni; de aanmoedigingsprijs van 20.000 euro wordt dan voor de zesde maal uitgereikt. Het evenement vindt plaats in het Bimhuis te Amsterdam met het Jazz Orchestra of the Concertgebouw onder leiding van Henk Meutgeert.

De voorronde wordt 9 mei gehouden in Theater Lantaren- Venster te Rotterdam. De door een vakjury geselecteerde kandidaten worden die avond begeleid door een ritmesectie onder leiding van bassist en voormalig winnaar Stefan Lievestro. De inschrijving voor de DJA staat tot 23 maart open voor jonge, in Nederland gevestigde jazzmusici. Deelnemers moeten al een zekere bekendheid genieten en aan het begin van een internationale carrière staan. Verder moeten de kandidaten leider zijn van een groep en eigen repertoire componeren. Groepen kunnen niet inschrijven.

De Deloitte Jazz Award is een initiatief van accountants- en adviesorganisatie Deloitte. Het bedrijf wil hiermee een bijdrage leveren aan de verdere beroepsontwikkeling van jongere jazzmusici. Eerdere winnaars waren Oene van Geel, Joris Roelofs, David Kweksilber, Stefan Lievestro en Jeffrey Bruinsma.

(www.amsterdamjazzagency.com)

MARGRIET SJOERDSMA EN THE CHOSEN BIJ AMERSFOORT JAZZ TALENT AWARD 2007

Zangeres Margriet Sjoerdsma en saxofonist Paul van der Feens formatie The Chosen zijn twee van de zes deelnemers aan de tweede Amersfoort Jazz Talent Award. Ze werden gekozen uit enkele tientallen inzendingen. De finale van de wedstrijd is op 13 mei tijdens het Amersfoort Jazzfestival.

De overige deelnemers zijn het Orka Kwartet, Jazzest, de band van zangeres Julia Oschewsky, Grand Wazoo en een trio rond gitarist Jerome Hol. Als reserves zijn het Gijs Batelaan Kwartet en het Marzio Scholten Kwartet aangewezen. De jury van de voorselectie bestond uit voorzitter Jeroen de Valk, saxofonist Leo Janssen (Metropole Orkest), Roderik Meeder (Rabobank), Rob Dekker (JazzPodium Amersfoort) en Ceasar Feijen (Amersfoort Jazz). De leden hebben 'blind' gekozen. Ze hadden geen informatie over de muzikanten.

De voorrondes van het concours zijn openbaar en vinden plaats op 4 en 18 maart en 1 april in Theater Borra te Amersfoort. Er spelen twee bands per middag. In de finale staan uiteindelijk drie bands.

De Amersfoort Jazz Talent Award is een concours voor jonge jazzmuzikanten. De leider van de deelnemende groep mag medio 2007 niet ouder zijn dan 28 jaar. De hoofdprijs bestaat uit de Ajta-wisseltrofee en 2.500 euro.

(www.amersfoortjazztalentaward.nl)

ingezonden mededeling

FESTIVAL

3e MEEÛS BIG JAZZ NIGHT MEZZ, Breda 24 maart

Met onder anderen: Chris Strik, Frits Landesbergen, Andy Cooper (UK), Grupo Cuba Libre, Happy Feet Brassband en Jazz Connection.

De MeeÛs Big Jazz Night heeft de première van de Chris Strik New Orleans Xperience. Strik, geboren en getogen in Breda, engageerde Benjamin Herman, Jasper Soffers, Jeroen Vierdag en Nico Schepers voor deze groep. Zij zullen bewerkte muziek gaan spelen, maar ook originele arrangementen van de bandleden zelf. De Bredase band Jazz Connection komt met hun nieuwe project 'Louis, Louis, Louis!', waarmee ze eer betuigen aan de muziek van Louis Armstrong, Louis Prima en Louis Jordan. Speciaal voor dit project is de groep versterkt met Frits Landesbergen en de Engelse klarinettist en zanger Andy Cooper. Uitsmijter van de Big Jazz Night is Grupo Cuba Libre. (www.bigjazznight.nl)

AANVULLING JAZZ IN LOOSDRECHT

Onder de kop 'Zakenman blaast jazz in Loosdrecht nieuw leven in' berichtte JazzFlits nummer 3 over een nieuw jazz-initiatief in Loosdrecht. Menno Veenendaal vindt dat de kop zijn Loosdrechtse jazzpodium 'De Otter' onrecht aandoet: "Alweer bijna tien jaar is 'De Otter' wekelijks succesvol actief met kwaliteitsjazz. Zo zijn Ruud Jacobs (soms met Rita Reys), Peter Beets, Martijn van Iterson en Peter Beets maandelijks onze vaste musici." Uiteraard kent JazzFlits 'De Otter'. We deden zelfs verslag van concerten daar. Dat de kop boven het bericht als een diskwalificatie van dit podium zou kunnen worden opgevat, hebben we ons niet gerealiseerd. JazzFlits heeft alle bewondering voor een podium dat al tien jaar zonder subsidie goede jazz programmeert.

**BEZOEK HET MICHEL DE RUYTER-ARCHIEF OP
WWW.JAZZARCHIEF.NL**

PRIJZEN VERVOLG**KIWANIS NAARDEN JAZZ AWARD VOOR COR BAKKER**

Pianist Cor Bakker is de Kiwanis Naarden Jazz Award 2007 toegekend. De prijs wordt hem uitgereikt tijdens het Goois Jazz Festival dat op 10 maart wordt gehouden in Spant! te Bussum.

De jury, bestaande uit Louis Klumper (jazzclub Langs de Lijn), Theo Dekker (Kiwanis Naarden) en Klaas Koopman (jazzjournalist) bekroont Bakker vanwege zijn veelzijdige muzikale talent en bijdrage aan de jazz. Cor Bakker is de zevende winnaar van deze jazzprijs. Voorgaande winnaars waren onder anderen Rita Reys, Greetje Kauffeld, Toots Thielemans en Frits Landesbergen.

Cor Bakker zal tijdens het Goois Jazz Festival drie concerten geven met zijn trio en zangeres Sylvia Droste. Andere gasten op het festival zijn Cristina Branco, het Amina Figarova Sextet en Room Eleven met zangeres Janne Schra. Het Goois Jazz Festival wordt voor de 24ste keer gehouden en voltrekt zich op vijf podia tegelijk. (www.gooisjazzfestival.nl)

OVERIG**HENGELOSE MUZIEKSCHOOL START MET BIGBAND VOOR KINDEREN**

De muziekschool Hengelo heeft een bigband voor kinderen tussen de acht en dertien jaar gevormd. De eerste repetitie van de 'Big Band(its)' was 8 februari.

Bert Fransen, leider van de bigbands van de muziekschool, kwam twee jaar geleden op het idee, zo vertelt hij 9 februari in de Twentse krant Tubantia: "Er is in die leeftijdscategorie veel potentieel en daar deden we niks mee. Daarom is er nu Big Band(its). Die naam is trouwens verzonden door één van de ouders." Via de bigband wil de muziekschool de kinderen zo vroeg mogelijk in contact brengen met swing en jazz.

NEW YORKSE JAZZTELEVISIE OP INTERNET

Vanuit New York is voortaan via internet elke twee weken een televisieprogramma te zien met onder meer het laatste jazznieuws. Het programma heet 'Jazz it Up!' en wordt gepresenteerd door Greg Thomas, die verbonden is aan het Jazz Museum te Harlem.

Naast jazznieuws kent het programma ook als onderdelen 'Jazzhistory', 'Featured Artist(s)', 'Industry Buzz', 'Jazz Insider' en 'Youth in Jazz'. De komende tijd staan er specials op de rol over Jon Hendricks, Grady Tate, Tia Fuller en de laatste IAJE-conferentie met optredens van Nancy Wilson, Jon Faddis en Donald Harrison. Kijken naar 'Jazz it Up!' is gratis. (www.jazzituptv.com)

ingezonden mededeling

Iedere vrijdagavond van 22:00-24:00 uur:
jazz@vpro op de Concertzender Nieuwe Stijl.
 Te beluisteren via de kabel, digitale radio, satelliet
 én internet:
 zowel live-streaming als achteraf on demand:
www.vpro.nl/jazz

**JAZZ
INTERNATIONAL
RDAM**

**Concerttips van
Peter J. Kortens**

Vrijdag 2 maart

DE YOUNG VIPS TOURNEE.

De naam zegt het al; jong talent. En hoe! Eerst het trio van pianist Franz Von Chossy, met Sean Fasciani (bas) en Flin van Hemmen (drums). Het tweede concert die avond: het trio van pianist Harmen Fraanje met Michael Moore (altsaxofoon, klarinet), Brice Soniano (bas) en Toma Gouband (drums). Lantaren/Venster (010-2772277).

Zaterdag 3 maart Nederlandse Jazz double-bill

SET 1. HERO (MET ALS GAST ERIC VLOEIMANS)

Voor de pauze is er Dolphy Blues - gespeeld door het duo 'HeRo', Henri Bok en Rob van Bavel. De muziek bestaat uit stukken van grootmeester Eric Dolphy, die in 1964 op 36-jarige leeftijd in de bloei van zijn carrière overleed. Eric Vloeimans doet ook mee en dat heeft alles te maken met wat er in de tweede set gebeurt...

SET 2. ERIC VLOEIMANS GATECRASH: CD-PRESENTATIE

Eric Vloeimans (trompet), Jeroen van Vliet (piano en Fender Rhodes), Gulli Gudmundsson (contrabas en basgitaar) en Jasper van Hulten (drums). In ditzelfde Lantaren/Venster werd de nieuwste cd van deze band opgenomen en nu wordt hij gepresenteerd. Ik heb hem al gehoord en hij is excellent. Eigenzinnigheid, opzwepende tempi en ontroering gaan hier hand in hand. Lantaren/Venster.

Donderdag 8 maart

BRANFORD MARSALIS QUARTET

Ze waren in oktober 2005 al in Rotterdam te zien en te horen, en nu weer. Branford Marsalis (saxofoon) Joey Calderazzo (piano), Eric Revis (bas) en de legendarische Jeff 'Tain' Watts (drums). Nu ze al zo lang samenspelen kan dit wel eens het concert van het jaar worden. Lantaren/Venster.

Vrijdag 23 maart

ERIC VLOEIMANS' FUGIMUNDI (Helden aan de Maas)

Wéér Eric Vloeimans. Dit keer met zijn droomtrio: de lyrische Harmen Fraanje (piano) en de extraverte Anton Goudsmit (gitaar) van wiens spel je nooit genoeg krijgt. Dit is alweer de tweede tournee met muziek van de cd 'Summersault', waarmee Vloeimans een Edison won. De Doelen (010- 2171717).

Zaterdag 24 maart

JASON MORAN AND THE BANDWAGON

In een strak pak mainstream én hip-hop spelen: dat is pianist Jason Moran. Samen met Tarus Mateen (bas) en Nasheet Waits (drums) doet hij Rotterdam aan voor een veelzijdig concert waarbij de traditie geëerd wordt, maar ook wordt vooruitgekeken. Lantaren/Venster.

Zaterdag 31 maart

JOHN ABERCROMBIE QUARTET

Het kan deze maand niet op! Gitarist John Abercrombie met alleen maar heel grote namen: Mark Feldman (viool), Marc Johnson (bas) en Joey Baron (drums). Dat wordt een eigenzinnige avond die ik niet zou willen missen. Lantaren/Venster.

THE JAZZ CONNECTION

Door Lex Lammen

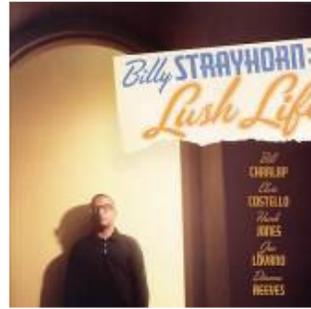
JAZZ EN RADIO

"Radio is the lifeline of jazzmusicians", zei gitarist Kenny Burrell een keer, min of meer langs zijn neus weg. Het was tijdens een concert dat door een Nederlandse omroepvereniging werd uitgezonden - vermoedelijk de TROS - en Burrell zei het met een ondertoon van weemoed. In de VS was de interesse van de radiozenders voor jazzmuziek alleen nog afhankelijk van de bereidheid van platendraaiers-van-dienst om eens wat te laten horen. Door het bedrijfsleven gesponsorde concerten behoorden er tot het verre verleden. Maar in Europa bestond hier en daar nog een publieke omroep die een deel van de publieke middelen besteedde aan jazzmuziek. Onder andere Nederland hoorde daarbij.

Over de omvang van dat deel waren wij, als liefhebbers hier te lande, natuurlijk nooit tevreden. Ruud Niemans heeft er nog eens een artikel over geschreven - 'Jazz voor de radio toen en nu (feiten en cijfers)' - en voor het jaar 1975 enig onderzoek verricht. Dat verscheen in het 'Handboek voor de Nederlandse Jazzwereld', dat in 1978 bij Het Spectrum uitkwam en Niemans' conclusies logen er destijds niet om. Maar wie die karige percentages omroeptijd en -geld van toen vergelijkt met wat er vandaag in de Nederlandse ether gebeurt, zou dik tevreden zijn met de zendschema's van dertig jaar geleden. Bovendien ging het daarbij niet alleen om de tijd die voor jazzplaten gereserveerd werd, maar van belang was ook de som gelds die aan merendeels Nederlandse muzikanten werd betaald. Sla eens een willekeurige omroepgids uit de jaren vijftig, zestig en zeventig op en tel de ensembles die met twintig minuten of een half uur de programma's van de Hilversumse zenders hielpen vullen. Natuurlijk was dat niet allemaal wat u en ik jazzmuziek noemen, maar het waren wel vaderlandse muzikanten, onder wie onverdachte jazzbroeders, die daar een boterham verdienden. Zo was er het orkest van accordeonist Jan Gorissen, met zang van Max van Praag, dat geregeld voor de VARA optrad. Géén geheide jazzformatie, zult u zeggen. Nee, maar wel een band waarin Jan van Twuyver piano speelde. En als de wind gunstig was, zat er een pianosolo van Jan van Twuyver tussen de liedjes van Max, die de liefhebbers deed watertanden. Herman Schoonderwalt, Ruud Brink, Harry Verbeke c.s. liepen de Hilversumse studio's in en uit. Dat is nu allemaal voorbij. Op zijn best zijn er nog een paar programma's met jazzmuziek van platen, maar er zijn geen concerten in de studio meer of opnamen uit clubs en theaters. Wat dat betreft, gelden de woorden van Kenny Burrell dus veel minder. Wat rest, is de herinnering. Gelukkig zijn heel wat van die oude radio-opnamen bewaard gebleven en bij gebleken geschiktheid en met instemming van betrokkenen verschijnen zij af en toe op cd's - onder meer het Blue Jack-label van Henk Toorenvliet helpt daarbij en ook het Nederlands Jazz Archief - maar wanneer zullen de 'commerciële' (bij ontstentenis van de 'publieken') de oude tradities oppakken en bij voorbeeld het Jazzorkest van het Concertgebouw een uurtje onderbrengen bij laten we zeggen SBS 6 voor rekening van eh....de Shell?

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's 'Het Grote Geluid' en 'The Jazz Connection' op www.concertzender.nl.

JAZZRADIO TOP 10

1. **VARIOUS ARTISTS**
Billy Strayhorn: Lush Life
2. **HENDRIK MEURKENS**
New York Samba Jazz Quintet
3. **MB3**
Jazz Hits Volume 1
4. **JIMMY HEATH BIG BAND**
Turn Up The Heath
5. **WAYNE BERGERON**
Plays Well With Others
6. **MATT WILSON**
The Scenic Route
7. **TONY DESARE**
Last First Kiss
8. **THE BRUBECK BROTHERS**
Intuition
9. **RUSSELL MALONE**
Live at Jazz Standard, Vol. One
10. **DIANA KRALL**
From This Moment On

De Jazzradio Top 10 [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio.](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden, Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Lex Lammen, Jaap Lüdeke, Ton Luiting, Herman te Loo, Jan J. Mulder en Han Schulte. **Fotografie:** Tom Beetz, Tony Daenen en Mich Leemans. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaiek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **Beheerder website:** Henk de Boer. **Aan JAZZFLITS kunnen geen rechten worden ontleend.**

Heeft u jazznieuws? **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

STRAIGHTAHEAD

Door Jaap Lüdeke

FRANCESCO CAFISO HAPPY TIME

De complimenten waarmee de jeugdige Italiaanse altsaxofonist Francesco Cafiso sinds een paar jaar wordt overladen hebben, zo lijkt het, geen negatieve invloed gehad op zijn reilen en zeilen. Francesco gaat zijn gang en is kennelijk in gezelschap van goedwillende adviseurs. Dat is mooi meegenomen. Zijn definitieve lancering vond plaats tijdens het jazzfestival van het Italiaanse Pescara op 8 juli 2003. Wynnton Marsalis was daar ook en werd op zeker moment naar een concert geloodst van Francesco, gelooft zijn oren nauwelijks en nam hem terstond mee voor de rest van de Europese tournee. In 2004 verscheen hij op North Sea. Onwettig nog, de Engelse taal vrijwel onmachtig en begeleid door zijn vader, die echt geen woord over de Italiaanse grens sprak, kon tiener Francesco toen al leunen op zijn niet geringe instrumentbeheersing, sound en kennis van de internationale jazztaal inclusief de correcte grammatica, dat wel. De altsaxofonist (24 mei 1989 geboren in Vittoria) was toegevoegd aan het trio van pianist Michiel Borstlap. Klom Francesco toen nog als de 'zoon' van Phil Woods, zo is het nu verheugend te melden dat die invloed op zijn recente cd 'JazzItalia live 2006' (nr.07) geheel is vervaagd. De cd is piekfijn opgenomen in het Romeinse Casa del Jazz en is onderdeel van de serie bestaande uit totaal negen cd's. Pogingen worden ondernomen om de serie hier uit te brengen, maar voorlopig is deze alleen nog te bestellen via: www.jazzos.com. Wel verscheen in Nederland op CamJazz de cd 'Happy Time', maar dat kwartet behoort alweer tot het verleden. Het bewijs van zijn oprukkende zelfstandigheid zit hem in het feit dat hij voor die cd alle acht stukken heeft geschreven. Francesco verbleef ook nog een tijdje in New Orleans, waar hij les kreeg van Alvin Batiste en Ellis Marsalis. Bij vader Marsalis betrof het pianoles.

Francesco Cafiso verdient andermaal een plaatsje op het komende North Sea Jazz Festival. Dan kunnen bezoekers vol bewondering, met open monden en dito oren, de vorderingen van dit dan 18-jarige Italiaanse mirakel beluisteren.

DOWNBEAT MAART

Ted Panken schrijft in de vroege DownBeat van maart een lijevig stuk over een van de geliefdste jazzclubs in New York City, Bradley's, van de voormalige eigenaar wijlen Bradley Cunningham. Maar de club bestaat niet meer. In 1996 moesten ze sluiten. De verzekering pikte het verder niet na de zoveelste fik in de keuken. Jammer, want na middernacht werd het er echt gezellig als musici nog even langs kwamen. De Bradley's Hang behoort tot het verleden. De piano, een erfstuk van Paul Desmond, verhuisde volgens pianist Kenny Barron naar de Jazz Gallery.

Fans van Billy Strayhorns muziek kunnen zich alvast verheugen op de komst van een Lush Life documentaire, negentig minuten lang. De regisseur is Robert Levi. Hij is ook de producent van de gelijknamige hier zojuist verschenen Blue Note cd. Gunther Schuller analyseert in de documentaire Strayhorns meesterwerken. Informatie over de verkrijgbaarheid van de dvd ontbreekt nog. Wel werd de film begin februari door de Amerikaanse Public Broadcasting Service uitgezonden. (www.downbeat.com)

STRAIGHTAHEAD CD VAN DE MAAND

Nu, om strikt muzikale redenen, de aandacht in deze rubriek wederom uitgaat naar jazz in Italië, ligt het voor de hand om de nieuwe cd van de gezegende trompettist/componist **Enrico Rava** deze keer te verheffen tot Straightahead cd van de maand. Zie ook JazzFlits nr. 3 pag. 5 met meer info over Rava. Voor zijn ECM-cd, opname december 2005, titel '**The Words and the Days**', vroeg Rava gelukkig de jeugdige trombonist Gianluca Petrella. Hij ontbrak helaas in de serie JazzItaliano 2006. Daarvan is op deze cd wel drummer Roberto Gatto aanwezig. Verder spelen mee: Andrea Pozza (piano) en Rosario Bonaccorso (bas). Frisse stukken zijn het, waarvan acht van de twaalf op naam van de leider. Allen verlenen volledige medewerking en tonen zonder uitzondering veel creativiteit. De cd is in de maand maart te beluisteren bij de ConcertZender en wel op zaterdagen tussen 17.00 en 18.00 uur. Ook kunnen afleveringen van het programma Straightahead worden beluisterd in het kader van 'uitzending gemist'. Zie www.concertzender.nl.

JAZZBULLETIN NEDERLANDS JAZZ ARCHIEF

Het eerste JazzBulletin van het Nederlands Jazz Archief in 2007 bevat een meeslepend verhaal van Lex Lammen over zijn grote liefde: baritonsaxofonist/orkestleider Gerry Mulligan. Jan Mulder blikt – zonder blozen – vijftig jaar terug met 'Niets te verwachten van de tv'. Hoofdredacteur Erik van den Berg neemt drummer/kunstenaar Han Bennink onder de loep. Verder bevat het blad veel informatie en het goede nieuws dat jazzjournalist Frans van Leeuwen (ook NRC) is toegetreden tot de staf medewerkers. Boekrecensies zijn er van hem en Bert Vuijsje, met deze keer onder meer Michiel Borstlaps 'Opera in Qatar' en de memoires van zangeres Greetje Kauffeld. Voor een abonnement op het altijd weer informatieve JazzBulletin verwijs ik naar: www.jazzarchieff.nl

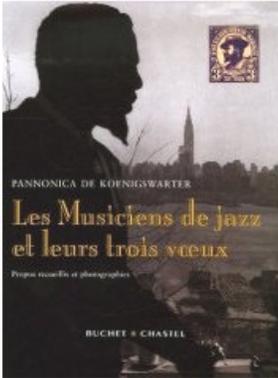
NIEUWE NAMEN OP STEEPLECHASE

Sinds ongeveer een jaar is de vertegenwoordiging van het gerenommeerde Deense SteepleChase Productions in handen van het Nederlandse Music & Words. Ze kwamen vorige week met een nieuwe worp groot negen cd's op de markt, waarmee een paar onbekende talenten in de etalage worden gezet. Het zijn de cd's van trompettist Dave Scott, gitarist Tom Guarna en tenorsaxofonist Stephen Riley. Hij, Riley, doet in de verte denken aan de rijke muzikale nalatenschap van giganten als Paul Gonsalves en Lucky Thompson. Recensies volgen in de komende Flitsen, maar dan in wat uitgebreidere vorm.

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het wekelijkse programma 'Lüdeke Straightahead'.

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

PANNONICA

In 1913 keerde Charles Rothschild, lid van een adellijke bankiersfamilie en in zijn vrije tijd entomoloog, terug van een reis naar Hongarije, het moederland van zijn vrouw. Hij had er een nieuwe variëteit van een vlinder ontdekt en noemde die Pannonica, naar Pannonia, de oorspronkelijk Latijnse benaming voor een gebied ten zuiden van de Donau, dat het westelijk deel van Hongarije, Slovenië en Kroatië omvatte. Het werd tevens de benaming voor zijn op 10 december in Londen geboren dochter. Hoe de letter c er tussen is geraakt vertelt de historie niet.

Pannonica studeerde aan de kunstacademie van München en haalde een vliegbrevet in Frankrijk. Daar leerde zij haar aanstaande man kennen, Jules de Koenigswarter. Tijdens de Tweede Wereldoorlog volgde ze hem tijdens zijn militaire missie in Afrika en werd commentatrice en vrachtwagenchauffeur. Na de oorlog kreeg haar man een diplomatenfunctie in Noorwegen en Mexico. Pannonica kon niet wennen aan haar rol als vrouw van een ambassadeur en vertrok naar New York. Daar stortte zij zich in het jazzmilieu, waarmee ze door haar vaders platencollectie en haar broer al in aanraking was gekomen. Barones Pannonica de Koenigswarter ontwikkelde zich daar tot de mecenas van de musici. Bekend is hoe Charlie Parker zijn einde vond in Pannonica's appartement en dat zij musici als Bud Powell en vooral Thelonious Monk onderdak verleende, eerst nog in de diverse hotels waar zij verbleef, later in haar eigen huis, dat zij uiteindelijk kocht op advies van Monk. Deze gaf het de naam Catsville; later werd het Cathouse, vanwege de meer dan honderd katten waarmee zij zich omringde.

Als dank hebben velen composities aan haar opgedragen, waarvan de bekendste zijn: 'Nica's Dream' van Horace Silver, 'Nica's Tempo' van Gigi Gryce en twee stukken, gewoon onder haar naam 'Pannonica': een van Duke Jordan en een van Monk. Er zijn er zo'n 25.

Terwijl de musici in haar huis verbleven en daar musicerden, en ook tijdens haar meestal onopvallende bezoeken aan de nachtclubs, schoot zij talloze fotorolletjes vol, waarop ze de musici vastlegde tijdens hun werk, de uren van ontspanning en ook terwijl zij op een stoel zaten te slapen. Ook speelde zij een soort spelletje door haar gasten te vragen drie wensen kenbaar te maken. Zo wist ze hen in de periode 1961-'66, meestal in de gauwigheid, de verlangens te ontlokken die het eerst bij hen naar boven kwamen. Ze heeft

het materiaal later aangeboden aan een Amerikaanse uitgever, maar die achtte het aantal geïnteresseerden te beperkt. Na haar overlijden, in november 1988, is het lange tijd blijven liggen, tot een Franse uitgever er wat in zag.

En zo is er nu een bijzonder boek ontstaan, waaraan bovendien Pannonica's kleindochter heeft meegewerkt door er een beknopte biografie aan toe te voegen. Bovenstaande gegevens zijn daar aan ontleend.

De verhouding tussen het aantal foto- en tekstpagina's is ongeveer fifty-fifty. Het zijn amateurkiekjes, voornamelijk in kleur, waarvan je geen fotografische hoogstandjes kunt verwachten. Hier en daar zijn ze verkeerd uitgesneden, slecht belicht en onscherp, zoals dat van Al Cohn. Door het lange liggen zijn er enkele al vergeeld, besmeurd en vrijwel onbruikbaar geworden; zie de beide platen van Cannonball Adderley op pag. 209 en 210. De meeste zijn op de volle pagina en in de nabijheid van de tekst afgedrukt. Monk bijt de spits af met ruim twintig foto's in allerlei standen, uitmonsteringen en hoofddeksels.

De teksten geven de indruk of ze op een oude machine zijn getypt. De lengte varieert: Budd Johnson en Lionel Hampton hebben elk twee pagina's nodig, anderen twee woorden. De antwoorden zijn opgetekend zoals ze in eerste instantie werden uitgesproken. Als iemand de vraag eerst schertsenderwijze afdeed en er later serieus op inging of achteraf de volgorde wijzigde, dan is toch ook de primaire reactie vastgelegd. Sommigen ontweken de vraag en schoven hem voor zich uit. Je zou de wensen in verschillende categorieën kunnen verdelen, bijvoorbeeld naar hun reikwijdte: betreffen ze de persoon zelf, hun gezin of de buitenwereld; zijn ze materialistisch of liggen ze op het geestelijk vlak. Velen noemen gezondheid, vrede, voorspoed enz., bij anderen staat de muziek voorop: werk, beter spelen, goede piano's, de jeugd laten kennismaken met goede muziek, en, heel vaak, geld (in diverse Franse termen: d'argent, fric, pognon, oseille). Sommigen willen een miljoen, twee miljoen; anderen zijn bescheiden: ze hoeven niet een bom geld ineens, maar willen gewoon kunnen rondkomen. Het verlanglijstje meldt verder: een huis, een auto, een stuk grond, een paard, goede afspeelapparatuur, een telefoon. Ben Webster zou graag meteen een of twee melodieën willen maken. Dinah Washington: als ik mijn wensen kenbaar zou maken, val je van je stoel. Opvallend is dat racisme een weinig gekozen onderwerp is. Maar het korte antwoord van Miles Davis zegt boekdelen: 'être blanc'. Alles bijeen: ruw materiaal voor een geïnteresseerde onderzoeker.

Achterin is een wat onzorgvuldige, maar nuttige lijst opgenomen van de geënquêteerden met verwijzingen naar hun nummer in het boek, driehonderd in totaal.

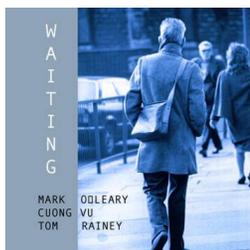
Pannonica de Koenigswarter. (Nadine de Koenigswarter, préface). Les Musiciens de jazz et leurs trois vœux. – Paris : Buchet/Chastel, 2006 [= 2007]. – 302 pag. : foto's ; 22x17 cm. – ISBN 2-283-02038-7 geb. Prijs (in Frankrijk) 35 euro

JAZZRADIO OP INTERNET

WWW.KNTU.UNT.EDU

CD-RECENSIES

MARK O'LEARY/STEVE SWALLOW/PIERRE FAVRE
Awakening
 Leo Records

MARK O'LEARY/CUONG VU/TOM RAINEY
Waiting
 Leo Records (www.leorecords.com)

Het is ondertussen een beproefd recept aan het worden voor de cd's van gitarist Mark O'Leary: zoek twee zwaargewichten, en maak een boeiende trioplaat. Dit zijn namelijk alweer de vijfde en zesde uit de reeks die de in de VS woonachtige Ier voor Leo Records heeft gemaakt. Curieus genoeg is 'Awakening' de eerste die hij maakt in de klassieke gitaar-bas-drums-bezetting. Daar moet dan wel weer meteen een kanttekening bij worden geplaatst, want Steve Swallow is geen basgitarist die zich in de gebruikelijke basrol laat drukken. Ook de Zwitserse slagwerker Pierre Favre is een melodieuze muzikant, en dat maakt dit trio tot een van de leukste die O'Leary tot nu toe op de been bracht. De drie sterke stemmen smeden zich aaneen tot iets wat op een 'working band' lijkt. In 'Melting' spelen ze zelfs een soort popliedje, waarin de twaalfsnarige akoestische gitaar van O'Leary de ontroering aanzwengelt. Verder vloeit de muziek, en valt de spanning nergens weg.

Het trio met trompettist Cuong Vu en drummer Tom Rainey roept qua bezetting herinneringen op aan de cd 'Levitation' met Tomasz Stanko en Billy Hart. In die laatste bezetting riep de muziek associaties op met het geniale trio van Paul Motian, met Bill Frisell en Joe Lovano. Zowel Stanko als Hart speelden daar op de toppen van hun kunnen, en het leverde een juweeltje van een plaat op. Met Vu en Rainey is het resultaat wat tegenvallend. Beiden behoren tot de top van de creative music scene in New York, en ik had daarom hoog ingezet. De titel van het album verwijst naar het beroemde toneelstuk 'Waiting for Godot' van Samuel Beckett, aan wie de plaat ook is opgedragen. Wie echter kaalheid en leegheid verwacht, zoals bij de Ierse schrijver zou passen, komt bedrogen uit. Het openingsstuk zinspeelt nog wel op die sfeer, met akoestische gitaar, en de heldere trompet van Vu. Daarna gaan zowel O'Leary als Vu echter erg druk in de weer met elektronica, en dat lijkt hun muzikaliteit wat in de weg te zitten. Het blijft veelal hangen in gepiel, en slechts een enkele keer (zoals in het mooie Ornette Coleman-achtige liedje 'Country Roads') komt het drieliet daar bovenuit. Een vergelijking van de twee cd's laat duidelijk zien waar de kracht én de zwakte kan liggen van het werken met ad hoc-combinaties. Waar 'Awakening' overtuigt door z'n brille, blijft 'Waiting' hangen in het aftasten van elkaars mogelijkheden. Misschien wordt het tijd dat O'Leary de keuze maakt voor een vaste groep. En wat mij betreft mag dat best die combinatie met Stanko en Hart zijn. (Herman te Loo)

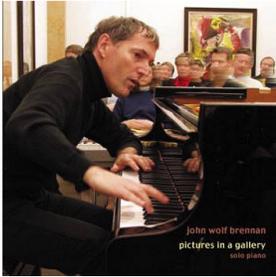
JAZZ PISTOLS
Live
 Cherrytown Records

Van enige verwantschap met de eertijds beruchte Engelse punkformatie is bij de Jazz Pistols geen sprake. Of het moet de eigenzinnige koers zijn die dit trio vaart. Maar ook dat valt eigenlijk wel mee. Hun werk doet minder anarchistisch aan dan de naam van het trio doet vermoeden. De Duitse Jazz Pistols, met Stefan Ivan Schäfer op elektrisch gitaar, Christoph Victor Kaiser op zessnarige basgitaar en Thomas Lui Ludwig op drums, is een jazzrock-formatie. Hun stijl wordt 'energy jazz' genoemd. En met recht. De muziek doet denken aan bijvoorbeeld John Scofield's album 'Pick Hits live' of aan het recente werk van de Nederlandse gitarist Bernhard Reinke. 'Live' is een opname van een concert in de Schlosskeller in Darmstadt, februari 2005. Op drie nummers na ('Birdland' van Joe Zawinul, 'Palladium' van Wayne Shorter en 'Teen town' van Jaco Pastorius) bevat dit album werk van Schäfer en Kaiser. Scherpe melodische gitaarsoli, vette ronkend 'groovende' baslijnen en energiek bij tijd en wijle funky drumspeel, zijn de ingrediënten. Het album is een integrale en onbewerkte concertweergave. Ingetogen en in hoog tempo gespeelde stukken wisselen elkaar af. Jazz met de power van een rockband. Maar dan wel van een intelligente soort. Met name de interactie tussen de bandleden is opmerkelijk. Het lang uitgesponnen 'Special treatment' is daarvan een mooi voorbeeld. 'Live' is een zeer goed in het gehoor liggende plaat. Liefhebbers van fusie en jazzrock zullen er veel genoeg aan beleven. 'Deutschlands bestes Jazzrock-trio', schreef het Duitse JazzPodium. Ik zal ze hierin niet weerspreken. (Frank Huser)

INEKE VANDOORN & JEROEN VAN VLIET
Lowtide
 Timeless Records

Wat rest is een panoramisch ruimtelijk speelveld waarop twee dansers het door de teruggetrokken zee gevormde maagdelijk vlakke strand betreden. Eb als een moment in de tijd, een ogenblik waarin alles even stilstaat. Nog even die verlegen ruisende branding, een ijle horizon en een door aarzelend zonlicht gebroken wolkendeek voordat de zee de voetstappen opnieuw omwoelt. In die stilte van essentie en betugelde kracht, ontstaan twaalf miniaturen. Duetten, soms als duel, dan weer als patronen van schroomvallige verkenningen. 'Lowtide' is de uitkomst van een rendez-vous tussen vocaliste Ineke Vandoorn en pianist Jeroen van Vliet. Composities van onder anderen Dave Holland, Chick Corea, Miles Davis, Philippe Catherine en Van Vliet, met teksten van Ineke Vandoorn en het titelnummer waarbij niemand minder dan Kenny Wheeler de muziek schreef op basis van een tekst van haar. De zang en het spel van het begaafde duo kenmerken zich door ingetogenheid en passie met een buitengewoon lyrisch vermogen. Muziekstukken waarin tekst, zang en piano elkaar vinden in een volmaakte harmonie van hartstocht en overtuiging. De zang van Vandoorn is innemend, haar altgetinte stem voelt warm en intiem. Van Vliet speelt vederlicht en terughoudend waar bescheidenheid past maar ook in heldere speelse akkoorden waar een uitgesproken intonatie gevraagd wordt. Stem en piano worden zo op een indrukwekkende wijze geïntegreerd. 'Lowtide' is van uitzonderlijk hoog niveau, een album dat van begin tot eind fascineert. (Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG

JOHN WOLF BRENNAN
Pictures in a Gallery
 Leo Records

**JOHN WOLF BRENNAN/ALEX CLINE/
 DANIELE PATUMI/TSCO THEISSING/JOHN VOIROL**
Shooting Stars & Traffic Lights
 Leo Records (www.leorecords.com)

Zoals ik al eerder over de in Zwitserland woonachtige Ierse pianist/componist John Wolf Brennan schreef, haalt hij graag zijn inspiratie buiten de muziek vandaan. 'Pictures in a Gallery' biedt twee van dergelijke processen. Net als de klassieke componist Moessorgsky ('De Schilderijtentoonstelling') liet hij zich inspireren door schilderkunst (in de Rosengart Collection in Luzern, waar hij werk van onder anderen Picasso, Klee en Kandinsky zag). In de tweede helft van de cd stort hij zich op de poëzie (in de vorm van een gedicht van Poesjkin). Brennan bespeelt naast (geprepareerde en gestreken) piano ook melodica, en levert een aantal verfijnde mini-atuurtjes af, die eerder uit de minimal music- en de ambienthoek lijken te komen dan vanuit de jazz. Brennan kan een boeiende en verhalende pianist zijn (een beetje zoals onze Albert van Veenendaal), maar de volledige lengte van de cd (73 minuten) is ditmaal wat veel van het goede. Een doosje bonbons eet je immers ook niet in één keer leeg. Een samenwerking met andere musici biedt hem extra uitdagingen, en levert resultaten op die langduriger tot de verbeelding spreken. Een sterk bewijs daarvoor is de reissue van 'Shooting Stars & Traffic Lights', dat in 1995 op het Bellaphon-label verscheen.

Met een internationaal gezelschap (de Oostenrijkse violist Tscho Theissing, de Zwitserse saxofonist John Voirol, de Italiaanse bassist Daniele Patumi en de Amerikaanse slagwerker Alex Cline) brengt hij hier Europese gecomponeerde/geïmproviseerde muziek van de allerhoogste orde. Veel van de muziek is theateraal van inslag, en pakt soms flink uit in dramatiek, zoals in het subtiel van verstild naar heftig opbouwende 'Gathering at the Threshold' van Cline. Met mallets klopt de componist z'n trommels en bekkens op naar een climax, en Voirol galmt er op tenor gepassioneerd overheen, zoals Gato Barbieri bij de band van Carla Bley, destijds. Maar ook in de rustigere momenten weet de cd te overtuigen, zoals in de twee miniatuurtjes van Patumi, waarin hij z'n bas laat klinken als een West-Afrikaanse kora ('Have You Space' en 'Kore'). Fraai is ook de (imaginaire) volksmuziek die bij tijd en wijle de revue passeert, zoals 'Kabak' met z'n Balkanritmiek. Hoewel Brennan, Theissing en Patumi vaker samenspeelden (en later het kwartet Pago Libre gingen vormen) is de groep toch een gelegheidsformatie, maar dat is er geen moment aan af te horen. Een essentiële heruitgave, dus. (Herman te Loo)

MARK FELDMAN
What Exit
 ECM

Violist Mark Feldman speelde bijvoorbeeld met Kenny Wheeler, Johnny Cash (!) en ook in diverse klassieke bezettingen. 'What Exit' is zijn eerste cd als leider voor het Duitse label ECM. De violist is duidelijk klassiek geschoold maar plaatst de luisteraar ook in weidse landschappen met vergezichten. Hij bouwt daarin spanning op en houdt de luisteraar zo bij de les. Feldman toont zich op dit album een veelzijdige improvisator. Die vrije stijl exposeert hij ook tijdens concerten, zoals bij de recente Nederlandse optredens met de Zwitserse pianiste Sylvie Courvoisier. Binnen de acht composities van de cd, die hij alle zelf schreef, laveert de violist tussen freejazz en gevoelige klanken. Toch is de cd geen ratje toe. De stukken horen zo logisch bij elkaar dat ze in feite één geheel vormen. In sommige romantische passages doet Feldman denken aan de helaas ondergewaardeerde Nederlandse violiste Wilma Thalen, die voor Turtle Records een wonder-schoon album maakte.

Feldman speelt samen met drie muzikanten. Pianist John Taylor kan goed overweg met verstild spel en weet met een enkele noot prachtig te schilderen; van een enkele goed geplaatste penseelstreek tot uitbundig gekwast. De Zweedse bassist Anders Jormin past binnen de sferen die ECM vaak oproept. Vooral in zijn gestreken passages is hij de instrumentale pendant van de viool. En tot slot is er drummer Tom Rainey. Deze ritmetandem slaagt erin het evenwicht te behouden tussen het suggereren van spanning en ritmische en ruimtelijke begeleiding. De cd werd opgenomen in de New Yorkse Avatar-studio's, waar de akoestiek weer geweldig was. Voor wie van viool houdt.

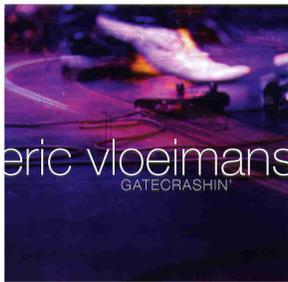
(Peter J. Korten)

BENNY GOODMAN SEPTET
On Stage; Recorded Live in Copenhagen
 Vocalion

Talloos zullen de ouderen zijn die blijven hunkeren naar nieuw materiaal van hun idool, klarinettist Benny Goodman. Dus zullen zij wel verheugd opkijken van deze vreemde opname uit het jaar 1972. Goodman leefde van 1909 tot 1986. Musici die met hem hebben gespeeld en toen toch nog lang treurden om zijn heengaan zijn vermoedelijk gering in aantal. Hij grossierde namelijk tegenover musici in gemene streken. Het grote publiek maalde daar echter niet om. Goodman speelde zo mooi. En ook op deze cd 'On Stage' dertelt zijn spel. Hoewel je over zijn sound kunt redetwisten. Veel techniek gaat wel eens ten koste van je geluid. "Sound before Speed", riep Willis Jackson ooit. Wie op deze 'On Stage' echt de show steelt is tenorsaxofonist Zoot Sims. Hij danst en zingt, doorspekt zijn solo's met bewonderenswaardig lange uithalen en syncopeert zonder nog acht te hoeven slaan op dwingende maatstrepen. Het repertoire is tekenend voor het vroegere swingtijdperk, zoals: 'The Sheik of Araby', 'Moonglow', 'Honeysuckle Rose' en 'Memories of You'. De muziek zal wel fijne herinneringen oproepen bij de fans. Dat ligt anders voor de meeste musici, die met gemengde gevoelens met Goodman op reis of naar de studio gingen. (Jaap Lüdeke)

Heeft u jazznieuws? **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

CD-RECENSIES VERVOLG

ERIC VLOEIMANS
Gatecrashin'
Challenge Records

Als 'Gatecrashin' het ongenodigd op een feestje binnenvallen betekent, is de nieuwe cd van trompettist Eric Vloeimans de meest elegante manier om dat muzikaal uit te beelden. Zijn plan om eens een 'elektrische' plaat te maken is uitgewerkt op een oude boerderij in Frankrijk. Vloeimans schreef daar tien nieuwe stukken, samen met zijn band 'Gatecrash': Jeroen van Vliet (toetsen), de IJslander Gulli Gudmundsson (contrabas en basgitaar) en Jasper van Hulten (drums). Het album is live opgenomen in het Rotterdamse Lantaren/ Venster; een primeur voor het theater. De opnamen geven perfect de sfeer tijdens het concert weer. Direct bij de eerste tonen van 'V-flow' is er het feest van herkenning. Eric blaast fluisterend zijn schijnbaar simpele thema en al snel blijkt hij zich wéér verder ontwikkeld te hebben. Zijn soli imponeren door het gevoel dat hij in zijn spel legt. Hij is niet alleen zelf in trance maar weet dat op het publiek, en dus nu ook in de huiskamer, over te brengen. Nieuw in zijn spel zijn de bescheiden effecten die hij aan zijn instrument toevoegt. Soms lijkt de trompet vervangen te zijn door een heel ander soort instrument. De band weet met behulp van elektronica een bijzondere hoogte te bereiken. Jasper van Hulten plaatst wat meer pop-georiënteerde ritmes, maar de krachtige bas van Gulli Gudmundsson drijft de spanning op een jazzy manier hoog op. Jeroen van Vliet weet goed met zijn elektronische toetsen om te gaan; samen met Vloeimans bepaalt hij de melodische sfeer. Speciale gast is zangeres Fay Lovsky. Ze schreef een tekst voor een compositie van Vloeimans en zong het op de manier zoals Eric vond dat het moest klinken als een trompet het speelde. Het resultaat: 'Images of Washington', dat ook als extra radio-edit op de cd te vinden is. 'Gatecrashin' is het zoveelste hoogtepunt in het oeuvre van Eric Vloeimans en Nederlandse musici zullen heel erg hun best moeten doen om dit jaar een nóg betere plaat te maken.

(Peter J. Korten)

BERICHT VOOR DE ABONNEES

JazzFlits-abonnees attenderen wij er per e-mail op dat een nieuw nummer op de website staat. Het komt voor dat onze e-mail u niet bereikt. Dat wil niet zeggen dat de nieuwe JazzFlits niet is verschenen. Het nummer staat gewoon op de aangekondigde datum op de site. Die datum staat op de voorpagina van het laatst verschenen nummer.

De redactie van **JAZZFLITS**

TORDEN KVARTETTEN
13 Erindringer fra Hr. Grons liv
Ninth World Music

'Bird Lives' en Albert Ayler ook, zeker in Denemarken. Saxofonist Mats Gustafsson laat in '13 herinneringen aan het leven van Mijnheer Gewoon' Ayler opleven alsof deze free-jazz tenorist nog jaarlijks een tournee door Nederland en Scandinavië maakt. Mijnheer Gewoon staat voor elke mens, Elkerlijc dus op zijn Nederlands. Zijn leven kent een curieus verloop op deze cd met vrije muziek. Titels als 'Dodsromen' en 'Den omvendte' mogen klinken als drama's van Ibsen, het zijn simpelweg enkele levensfasen. De muziek start zeer heftig, maar wisselt qua intensiteit en kent langere periodes van relatieve rust. Hr. Gron wordt ook regelmatig heen en weer geschud, middels repeterende motiefjes. Dat roept een lichte trance op, precies datgene wat Ayler nastreefde. Het uitstekend ingespeelde ritmeduo, Peter Friis Nielsen (bas) en Peter Ole Jorgensen (drums en percussie), zorgt voor een speelse en aantrekkelijke continuïteit; er is geen moment spanningsverlies. Trombonist en tubaïst Per Ake Holmlander is geen Roswell Rudd-adept en zoekt het minder in heftige expressies. Hij vindt aansluiting bij het ritmetandem door zachte, sonore geluiden alsof hij vanuit de Sont - en dan onder water - op gevoel communiceert, zoals dolfijnen. (Han Schulte)

METAMORPHOSIS
Luff
Leo Records (www.leorecords.com)

Het kwartet Metamorphosis is gestationeerd in Oostenrijk, maar de leden komen uit het thuisland, Tsjechië en Turkije. Die gemêleerde nationale achtergrond lijkt zich ook te weer spiegelen in de muziek van de groep. Met twee gitaren (een elektrisch, een akoestisch), viool en cello lijkt de bezetting een kruising tussen een klassiek ensemble en een rockband. Dat klopt. Wat weer niet klopt, is dat de afwezigheid van een drummer vooral gedragen, rubato-achtige muziek zou opleveren. Veel van de stukken op 'Luff', hun tweede voor Leo Records, zijn juist heel ritmisch van aard. Toch is er ook ruimte voor verstilling, zoals in het breekbare liedje 'Piknik'. Contrasten genoeg bij Metamorphosis, zo ook tussen de heftige dramatiek die de muziek soms opstuwt, en de tamelijk vlakke stem van gitarist Martin Alacam. Waar hij zingt, valt het soms een beetje stil, en spelen de vier subtile, repeterende figuren waardoor de sfeer soms doet denken aan de simpelere liedjes van de oude Pink Floyd (ten tijde van Syd Barrett). Namen die bij de gepassioneerde, heftigere nummers bij me opkwamen waren de vlaggendragers van de avant-garderock uit de jaren zeventig en tachtig van de vorige eeuw: Magma, Art Zoyd en Univers Zero. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

MINGUS BIG BAND At the Blue Note Live in Tokyo 2005 Sue Mingus Music

Wijs geworden door allerlei steeds terugkerende malversaties met opnamen van haar echtgenoot, componist/bassist Charles Mingus (1922-1979), heeft Sue eindelijk haar eigen label in handen. Ongeveer dertig jaar na een tournee van Mingus door Japan heeft Sue kans gezien de huidige Mingus Big Band eind 2005 een week lang in de Blue Note Club (Tokio) te laten spelen. Opvallend ten opzichte van vroegere Mingusformaties is dat de orkestdiscipline van de Big Band al sinds jaren wat strakker is aangehaald. De arrangeurs als Ronnie Cuber, Steve Slagle, postuum John Stubblefield, en Boris Kozlov wilden het kennelijk zo. Maar de invloed van Sue Mingus moet niet onderschat worden.

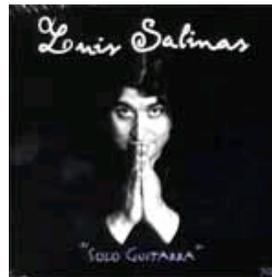
Er zijn nog steeds die flexibele arrangementen en er is veel ruimte voor de vele solisten. Baritonsaxofonist Ronnie Cuber, de enige van genoemde arrangeurs die in dit orkest zit, 'braakt' er lustig op los, trombonist Frank Lacy duelleert alert met trompettist Eddie Henderson. De alten Craig Handy en Abraham Burton stoeien op hun beurt met de gestaag groeiende tenorsaxofonist Seamus Blake. Dat gebeurt in 'Bird Calls'. Het begint met de orkestleden, die zowaar authentieke vogelgeluiden voortbrengen alsof er sprake is van een dichtbevolkte volièrre, maar het is uiteraard een eerbetoon aan Charlie Parker. De beste Mingus Big Band op cd, tot nog toe? Dat zou best eens kunnen.
(Jaap Lüdeke)

ZOOT SIMS Plays Alto, Tenor & Baritone FreshSound Records

Dit digipack bestaat uit opnamen van twee lp's. De ene is 'Zoot', een lp op Argo met pianist John Williams, bassist Knobby Totah en drummer Gus Johnson; op de andere (met genoemde musici) speelt Zoot Sims, ingedubbd, dus over elkaar opgenomen, alt-tenor- en baritonsaxofoon. Dat was eens een registratie voor ABC-Paramount. Op 'Zoot' staan Broadway- en bopstandards als 'Blue Room' en 'Woody'n You'. Beide opnamen zijn van 1956. De rest van de cd 'Plays Alto, Tenor & Baritone' bevat werken van de uitzonderlijke componist/arrangeur George Handy (Hendleman). Al in 1946 speelde Handy een tijdje piano in het kwintet van Parker en Gillespie en nam voor een Dial-opname 'Diggin' for Diz' mee, dat terstond werd vastgelegd. Dat jaar schreef hij het voor insiders bekende 'Dalvatore Sally' voor het orkest van Boyd Raeburn. Het was een ode aan Salvador Dali. Gekke titels waren Handy niet vreemd. Op de onderhavige cd staan bijvoorbeeld: 'Zonkin' en 'Noshin'. De eerste titel kan te maken hebben met drugs en alcohol, 'Noshin' slaat doorgaans op voedsel. Misschien waarschuwde Handy dat wie drinkt, ook moet eten! Om niet verder af te dwalen wijs ik op het belang van deze obscure heruitgave, die we waarschijnlijk nooit eerder onder ogen hebben gehad. Hij was lang geleden alleen in Japan verkrijgbaar. Als gezegd speelt Zoot in thema's en arrangementen gelijktijdig alt-, tenor- en baritonsaxofoon. De sound is geriefelijk als een warme deken. Solistisch gezien is Zoot Sims klaarwakker. Deze verlate klassieker wordt van harte aanbevolen.
(Jaap Lüdeke)

DRUM 'N' BRASS Pep Tok Jazzshop Records

Nog lager dan de tuba speelt de sousafoon. Je zou het een bastuba kunnen noemen, maar dan met een gedraaide vorm: hij slingert zich als een slang om de bespeler. De naam komt van John Philip Sousa en dat duidt op militaire marsmuziek. Hier kennen we dit gevaarte van de fanfares. Bij 'Drum 'N' Brass' spelen drummer Freek Kroon en percussionist Meiko Meissner geen opvallende rol. Sousafoonspeler Arend Huisman daarentegen doet zijn werk hoorbaar goed en kan vaardig soleren. Het effect is een Dirty Dozen Brass Band, die niet op straat speelt, maar hier in De Graanschuur in Zoetermeer. De Dirty Dozen band heeft ook een sousafoon in de bezetting, echter daarmee houdt de vergelijking op. Op 'Pep Tok' - Haags voor peptalk - wordt vlot gespeeld zonder uitbundig buiten de marges te raken. Toch heeft de band potentie, want wie in Charlie Parkers 'My Little Suede Shoes' de als een leeuwerik dansende altsax vervangt door een loodzware, aardse sousafoon, heeft lef.
(Han Schulte)

LOUIS SALINAS Solo Guitarra Dreyfus Jazz

'Solo Guitarra' is een oorspronkelijk in 1997 opgenomen album dat door Dreyfus Jazz opnieuw op de markt wordt gebracht. Louis Salinas, geboren in Buenos Aires Argentinië, afkomstig uit een muzikale familie, gitarist, autodidact. Muzikale steekwoorden: improvisatie, latin jazz, jazz-rock. Fan van Chick Corea, George Benson, BB King. Speelde op platen van Birélli Lagrène. Noemt als inspiratie onder anderen Baden Powell, Joe Pass, Jeff Beck, Charlie Parker, Jaco Pastorius, Paco de Lucia en Django Reinhardt. Dit is in een notendop het muzikale universum van Louis Salinas. Een omnivoor, zou je kunnen zeggen. 'Solo Guitarra' is daarvan min of meer het bewijs. Op akoestisch en elektrisch gitaar speelt Salinas twintig zeer gevarieerde stukken, op drie composities na alle eigen werk. En zoals de titel aangeeft, zonder begeleiding. Van stemmig getokkelde ballades tot emotionele Spaanse flamenco, van bop tot swing en latin. Misschien iets te veel van het goede. Het toont zonder meer zijn veelzijdigheid en kwaliteit. Salinas is een virtuoos gitarist met een indrukwekkende techniek, al komt het mij voor dat het technisch talent soms de balans in de composities onder druk zet. Het laat onverlet dat 'Solo Guitarra' een prettig te beluisteren album is met overwegend warm klinkende nummers. De meeste indruk maken de jazzy gespeelde titels, inderdaad verwant aan het spel van Joe Pass.
(Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG

TANGO ORKESTRET Tango de Copenhague Stunt Records

De nalatenschap van wijlen Astor Piazzolla betreft niet alleen zijn eigen muziek en de vele vertolkers daarvan maar inmiddels ook een toenemend aantal musici die eigen werk creëren in de geest van de grote meester van de Argentijnse tango. In Nederland is Carel Kraayenhof daarvan een bekende exponent. Het Tango Orkestret uit Denemarken, opgericht in 1989, is ook zo'n gezelschap dat nu met 'Tango de Copenhague' hun zevende cd produceert, met daarop negen composities van eigen hand. Onmiskenbaar in de stijl van Piazzolla maar met een duidelijk eigen kleur. Met name gebruik van blaasinstrumenten als klarinet en sopraansaxofoon en als slagwerkinstrument de marimba, maken het onderscheid. En wellicht het grootste verschil, het ontbreken van de bandoneon en piano, wat overigens geen afbreuk doet aan de intensiteit en de 'echtheid' van de muziek. We horen de door de blazers ingezette typerende stotende staccato cadansen als onderstroom met daarboven de melancholieke klanken van strijkers, marimba en vibrafoon, die de bekende weemoedige sfeer creëren. Veel nummers herinneren aan de milonga, de in tweekwarts maat geschreven enigszins 'onbeholpen' en daardoor ontroerend klinkende tango. 'Tango de Copenhague' is een uitermate sfeerful album waarin het elan van de Argentijnse tango in de stijl van Piazzolla uitstekend tot z'n recht komt. De afwijkende instrumentatie werkt verfrissend en levert muzikaal interessante perspectieven. (Frank Huser)

CONCERTVERSLAG

JAVIER GIROTTO & LUCIANO BIONDINI DUO JOE LOVANO QUARTET (dubbelconcert)

Bezetting:

I. Javier Giroto (sax) en Luciano Biondini (acc);
II. Joe Lovano (sax), James Wideman (p), Dennis Irwin (b) en Otis Brown (dr).

Datum en plaats: 18 februari 2007, Jazz International Rotterdam, Lanteren/Venster te Rotterdam

VIVA LOVANO!

Door een toevallige programmeerfout konden deze twee acts alleen maar deze avond optreden. Geen probleem; er werd gewoon een dubbelconcert gepland. De meeste bezoekers kwamen speciaal voor Joe Lovano, die voor het eerst in Rotterdam optrad, maar werden aangenaam verrast door het 'voorprogramma'. Voorafgaand aan het duo van de Italiaan Giroto en de Argentijn Biondini gaf Jack Rothuizen een korte historische beschouwing. "Omdat veel musici, zoals Coltrane en Davis graag wilden improviseren, werd het thematische deel vaak afgeraffeld om zo snel mogelijk met het improvisatiedeel te kunnen beginnen. De oplossing ligt in het spelen als duo. Thema en improvisatie zijn zo prima te combineren." En dat deden ze: de twee zijn virtuozen en werkten met zo'n grote snelheid samen, dat het publiek er hoorbaar van genoot. Ze zijn zo op elkaar ingespeeld dat er bijzondere volume- en tempowisselingen ontstonden. Neoklassieke invloeden en vrije improvisatie gingen hand in

hand. Naamloze stukken konden bijvoorbeeld beginnen als een soort requiem, maar mondden uit in muziek voor een vrolijke animatiefilm. Biondini's accordeon was al een orkest op zich; soms een kerkorgel, dan weer een tangobandje. Giroto speelde naast sopraansax ook baritonsaxofoon. Het publiek was zo enthousiast dat de titel voorprogramma eigenlijk onjuist was. Een ontdekking derhalve.

Saxofonist Joe Lovano (foto: Joke Schot)

Joe Lovano had de taak het tweede deel van de avond te verzorgen. Hij deed dat met zijn eigen en herkenbare sound, waarmee hij het respect van de luisteraar al jaren weet af te dwingen. Hij is tenslotte een van de grotere saxofonisten. Met zijn kwartet speelde hij eigen werk en standards. 'Birds Eye View' was het eerste stuk, waarmee duidelijk de richting van het concert werd aangegeven. Lovano oogde heel goedmoedelijk en hij liet ieder bandlid een stuk beginnen met een solo. Met z'n vieren ging alles prima, maar als trio werd de meester gemist. Van de begeleiders had Otis Brown wel de hoofdrol. De bassdrum van de drummer was zo sterk dat hij het spel van bassist Dennis Irwin vervaagde. Zijn spel was intens en niet te stoppen en zijn solo's waren verhalend. Gedurende het concert steeg de kwaliteit van de band. Hoogtepunt was een ballad die de vredigheid van de jaren vijftig uitstraalde. In de langzamere stukken komt Lovano beter tot zijn recht. Hij is, zoals iemand uit het publiek later zei "geen saxofonist met ballen". En natuurlijk werd zijn werk vergeleken met wat Giroto voor de pauze deed. Maar Lovano gaf een mooi concert met karakteristiek spel. Geen vuurwerk, maar gewoon mooi! Het enthousiaste publiek kreeg zonder er moeite voor te doen een toegift: 'Viva Caruso'. Viva Lovano!
(Peter J. Korten)

Heeft u jazznieuws? **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.